

Marjanca Kočever

TREBA JE OBSTATI

INNOCENTIA

Treba je obstati tu,
pred to stopnico k zrelosti;
upogniti otroka,
zakoličiti mejo
med uspavanko
in surovo temo,
žilavo in hladno
kot zimsko volčje meso,
... da se jagnje na jeziku
spotakne ob zamolk besede
in se postana slina v ustih
počasi prelije čez rob.

V razmočenem pogledu
le obtožba in motna vdanost.

Na obrežju mavrice
se mlado sonce
umiva za jutrišnjo parado –
za ozko zlato preprogo
mandljastim deklicam v belem.

KDO GOVORI O BESU ANGELA

Presajam se
iz črnobelih samot
v svetlopisane,
iz dolgočasnih
v prijazne.

Iz druge v drugo
se mi prepletajo
olesenela naključja.

Včasih pa le zadišim
po rožni vodi
ali sandalovini;
zatohle vonje puščam
v pečatnem vosku
sivih celic,
ko vsake toliko časa
na ves glas zavpijem:

SEM!
ŠE SEM

in s skrčenimi prsti
rišem osmice v pesek.

Ne morem doreči smrti.
Le najini imeni
vžgem v križ
z razžarjenim bodalom.

Ledena voda
kaplja v sredico prsi.
Ko zmoreva dotik,
oslepiva besede
in vosek najinih teles
toplo kaplja po naju.
V vsaki kaplji
široko zlato okno
in zapah njen vhod.

NOCOJ V NAŠEM MESTU NI SENC

Nocoj v našem mestu ni senc.
Reka nenadoma teče čisto drugje
in nekaj je požgalo vse svetilke.
Na temnem obpotju
se guga zmedena zrklovina.

V začetku boli,
nato, pravijo, se privadiš.

Če še veš,
kje raste zlata roža,
se odpri na njen spomin;
pokliči ime svojega ljubega,
zapiči sulico
v slepo pego
vseočesa.

Razbij
kristalno glavico semena,
da bo svetloba
spet brizgnila
iz svoje neprostovoljne ječe
in nam vrnila
naše potrgane sence.

*

O, blede zavojevalec,
prepočasna je bila tokrat
tvoja mogočna noga
in roka preohlapna,
utrujena morda,
da bi se spopadla z lokom,
otrplim in stisnjenim
od jasnih belih zim,
ko si se pretvarjal,
da si premožat
za ogreto naročje
in ti ni bilo mar,
če so pomladne vode
naplavile vse tiste bele,
nepotešene roke,
ki so tkale
objeme zate.

Prepozno je za preobrazbo.
Avgust je
in sonce si daje duška
s svojimi igrivimi lovskami.

Odvrzi lok
in razlomi puščico,
odpočij si.

Sedi na ta okrogli beli kamen
in počakaj,

da po upogibu
tvojega otrplega hrbta
zdrsi dotik
osipanih zvezd,
ki bi te utegnile prepoznati.

SVILOPREJKE

Ponočnica,
nikar me ne premagaj!
V taki pozni uri
to pač ne bi bilo herojstvo.
Moje stopinje
hitijo za mano –
težko je poslušati ta topot
kot ritmični ples tekačev.

Prerežem jadrovino
prisluhov.

Zatič v steno.
Previsoko se zapiči.

Nekak bodež je drevi
v avemariji.
Srebrnkast lunin krajec.
Strok
kot svilena postelja,
ki si je ne upam odgrniti.

Vežem tenke srebrne nitke,
da bi lahko pobegnila od tu,
a kaj,
ko mi je zmanjkalo sviloprejk.

*

Labirint besed. Zmeraj drugi pomeni.
Kot zaporedje minut tipajo po stenah,
se nalagajo gubasto, živobarvne plasti,
druga prek druge, da je svilnat njih lesk.

Drsijo v nizih iz grlenega izvira, temnega,
da komaj verjameš, da je tu pravotlina glasov,

se prekopicujejo na oslinjeni postelji jezika,
sladkajo, zapeljujejo, pljuvajo, grešijo;

razposajene in neobvladljive nemalokrat kot vročni
otroci ali odraščajoče deklice,
se ne pustijo ljubkovati ali pa nam jedo iz dlani,
tihe, lene mačke včasih, spet drugič vreščeče zveri,

izgubljene v strašljivih pokrajinah, da je srh
v njihovem sporočilu in odprtina grla stisnjena
kot deklica pred razdevičenjem. A največkrat so dom,
kamor
odlagamo barve svojih dni od enega do drugega jutra.